

๑๕๗

โฉม
คน
งาม
ใจ
รัก
สาย
รัก
๑

美人
戾氣重

ซีพินฉา 溪畔茶 เวียน
โจวลี่เหว่จิน 界
Rong Jing 容境 วาด

๑๕๗

โฉมสะคราญตัวร้ายพ่ายรัก

1

美人戾氣重

ซีพันฉา 溪畔茶

เจียน

โจวสีเหวิน

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

โฉมละครญตัวร้ายฟ่ายรัก 1

美人戾氣重

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com f X @amarinbooks f บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《美人戾氣重》(Mei Ren Li Qi Zhong)

Author © 溪畔茶 (Xi Pan Cha)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7021-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิสร จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ หนังสือ กังวาลนิลพงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ดาริสา ชำอ่อน • ซับเอ็ดเตอร์ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรรตน์ รูปสูง, สิริธร จิวโสม, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน คราวนี้สำนักพิมพ์อรุณได้นำนิยายเรื่องใหม่ของ ‘ซีพันฉา’ ซึ่งเป็นนักเขียนที่หลาย ๆ ท่านชื่นชอบมาแนะนำอีกแล้วค่ะ โดยที่เรื่องนี้จะมีความยาวสีเล่มจบและออกอย่างต่อเนื่อง ไม่ทำให้ผู้อ่านต้องรอนานแน่นอน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวแสนน่ารัก น่าหยิก ของ ‘เย่จูหัว’ นางเอกตัวน้อยของเรา อันที่จริงเธอคือ ‘ลูจิ้น’ หญิงสาวที่มาจากศตวรรษที่ 21 แต่โชคไม่ดีประสบอุบัติเหตุจนมาอยู่ในร่างนี้ เจ้าของร่างเดิมเป็นแค่เด็กอายุเพียงสิบขวบ แต่กลับต้องมาตายเพราะถูกคนในครอบครัววางยาพิษ! เจ้าของร่างเดิมมาเข้าฝันเธอ หวังว่าเธอจะช่วยแก้แค้นและคอยดูแลน้องชายให้ด้วย เธอจึงต้องเริ่มต้นการใช้ชีวิตในร่างเด็กนี้

หวังว่าความสนุกสนาน ตื่นเต้น แทรกสลับมุกตลกตลอดเรื่องนี้จะทำให้ทุกท่านเพลิดเพลินไปกับการอ่านนะคะ แล้วพบกันใหม่ในเล่มถัดไปค่ะ

อรุณ

วันที่สาม เดือนสาม

ยามเช้าตรู่ ฟ้ายังไม่สว่าง

ประตูลังของจวนผู้พิพากษาจางแห่งศาลาว่าการอิงเทียนเปิดออกเสียงดังแอ็ด ชายวัยกลางคนโผล่ศีรษะออกมาก่อน เขามีรูปโฉมธรรมดา สวมหมวกและที่เอวคาดผ้าสีขาวย เห็นชัดเจนว่าเป็นการแต่งกายสำหรับไว้ทุกข์

ชายวัยกลางคนผู้นั้นก้าวออกมา หันมองซ้ายที่ขวาที่อย่างตื่นตระหนกอยู่ชั่วครู่ เห็นเวลายังเช้านัก ถนนฝั่งประตูลังยังไร้ผู้คนสัญจร จึงโบกมือไปทางประตูแล้วพูดเสียงเบา “ไป ทำตัวให้คล่องแคล่วหน่อย!”

เมื่อเขากล่าวจบก็มีคนตามออกมาอีกแปดคน ลักษณะคล้ายเป็นบ่าวรับใช้ ทว่าแต่งกายเป็นทางการกว่า และยังสวมชุดผ้าดิบไว้ทุกข์ด้วย

สี่คนแรกก้าวเดินช้าเล็กน้อย เพราะพวกเขาแบกโลงศพขึ้นบ่า ตัวโลงทำจากแผ่นไม้เนื้อบาง ไร้ลวดลายแกะสลักและการตกแต่งใดๆ มีเพียงคันห่อ่งสำหรับคนเล็กที่ผูกตอกตะปูยึดไว้ตรงส่วนหัวของโลงศพ

โดยปกติประตูลังของจวนจะเปิดได้ไม่กว้างมาก คนแบกโลงศพทั้งสี่คนจึงทรงตัวได้ไม่ตึงนัก ทำให้โลงศพส่วนหน้าพุ่งผ่านออกนอกประตู

ไปกว่าครึ่ง ส่วนท้ายชนเข้ากับขอบประตูจนเกิดเสียงดังโครม ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วโดยพลัน เอ่ยน้ำเสียงเจือโทสะ “ห้ามลองประสาอะไรกัน บอกพวกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าให้ระวังหน่อย!”

บ่าวรับใช้สองคนที่ยกส่วนท้ายโลงร้องโอดครวญ บ่าวคนหนึ่งเอ่ยขึ้น “พ่อบ้านใหญ่ ไม่ใช่ข้าไม่ระวัง แต่ข้าไม่เคยทำงานเช่นนี้มาก่อนจริงๆ ขอรับ” จากนั้นบ่าวอีกคนเอ่ยสมทบขึ้นว่า “พื้นก็ลื่นด้วย ขอรับ”

เมื่อคืนฝนตกพราๆ ตลอดคืน ทำให้ทางเดินเปียกแฉะ ชายวัยกลางคนมองพื้นแฉะหนึ่งก่อนขมวดคิ้วเข้าหากัน ไม่ได้กล่าววาจาตำหนิต่อ เพียงเอ่ยว่า “เอาละ อย่ามัวชักช้า เร่งมือเข้า”

บัดนี้โลงศพถูกหามผ่านประตูออกมาแล้ว ส่วนบ่าวรับใช้อีกสี่คนที่ตามท้ายรับผิดชอบเรื่องที่เบาแรงกว่า โดยถือของจำพวกป้ายวิญญาณ รูป เทียน กระดาษเงิน และกระดาษทอง กลุ่มคนดังกล่าวเดินไกลออกไปเรื่อยๆ

เมื่อลูจิ้นตื่นขึ้นก็คิดว่าตนเองกำลังอยู่ในปรโลก

...เจ็บ!

เจ็บเหลือเกิน!

เธอบอกไม่ถูกว่าแท้จริงแล้วเจ็บส่วนใดกันแน่ รู้เพียงตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แม้แต่เส้นผมทุกเส้นยังเหมือนถูกไฟเผาเผาอยู่ ถึงแม้ว่าเส้นผมจะไม่มีความรู้สึกก็ตาม

ความเจ็บนี้ปลุกเธอให้ตื่นขึ้นอย่างรวดเร็ว ภาพเหตุการณ์สุดท้ายที่เห็นก่อนจะหมดสติปรากฏในห้วงความคิด เธอรู้ว่าตัวเองถูกรถชนเวลานี้จึงยังรู้สึกเจ็บอยู่ และเธอคงโชคดียังรอดมาได้ ไม่ได้ถูกรถชนจนตาย

แต่นี้อาจไม่ใช่ความโชคดี เพราะความเจ็บปวดนี้หนักหนาสาหัสสัก
มันเจ็บปวดทรมานถึงขั้นที่ทำให้เธอไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อ นี่เธอถูกชน
จนอยู่ในสภาพเช่นไรกันแน่

ความคิดเหล่านี้แวบขึ้นมาเพียงชั่วขณะ แล้วเธอก็ไม่อาจคิด
ไต่ตรองเรื่องอื่นต่อได้อีก เนื่องด้วยสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าความเจ็บปวด
ก็คือ อาการหายใจไม่ออกที่เกิดขึ้นตามมา รู้สึกราวกับลำคอถูกบีบรัด
จนไม่อาจหายใจได้

ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย ว่าการหายใจจะสำคัญมากถึงเพียงนี้...

ความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นจากความรู้สึกที่เหมือนกำลังจะขาดอากาศ
หายใจพุ่งทะยานขึ้นเหนือความเจ็บปวดอื่นๆ ทั่วกาย เธอพยายาม
เบิกตากว้าง แต่เบื้องหน้ากลับมีเพียงความมืดมิดจนมองไม่เห็นสิ่งใด
ศีรษะของเธอเหวี่ยงขึ้นจนโค้นงอไปด้านหลังโดยไม่รู้ตัว เธออยากหนี
ออกจากความอึดอัดเช่นนี้ ขอเพียงได้สูดอากาศบริสุทธิ์เพียงสัก
เอือกหนึ่งก็ยงดี

แค่เอือกเดียว เอือกเดียวก็พอ...

ช่วยด้วย...

ศีรษะของเธอโขกเข้ากับแผ่นไม้อย่างแรง

ขบวนเคลื่อนย้ายศพออกไปจากตรอก แล้วเลี้ยวเข้าสู่ถนนใหญ่
ตามถนนที่ทอดยาวกำลังครึกครื้นขึ้นเรื่อยๆ

วันนี้เป็นเทศกาลชิงหมิง¹ ผู้คนทั่วไปที่จะไปกวาดทำความสะอาด
สุสานจึงตื่นเช้ากว่าปกติ คนมากมายเดินทางออกนอกเมืองพร้อมกับ

¹ หรือเทศกาลชิงเม้งตามสำเนียงแต้จิ๋ว อยู่ในช่วงประมาณวันที่ 4 - 6 เมษายน
เป็นวันที่ลูกหลานจะไปสุสานเพื่อกราบไหว้บรรพบุรุษและทำความสะอาดบริเวณสุสาน
เพื่อแสดงความเคารพและความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ

ครอบครัว ร้านค้าต่าง ๆ ริมถนนจึงเปิดประตูร้านตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อทำการค้า

เนื่องจากคาดเดาว่าวันนี้จะมีผู้คนเข้าออกเมืองเป็นจำนวนมาก จึงเกรงว่าจะเกิดเหตุทะเลาะวิวาทขึ้น เหล่าทหารจากกองบัญชาการบัญชาการรักษามือง² จึงเข้าปฏิบัติหน้าที่แต่เช้าและเดินลาดตระเวนตามถนนสายหลักทั้งหลาย

เมื่อเห็นโรงศพแต่ไกล ผู้คนต่างหลีกทางให้อย่างรู้กาลเทศะ เด็กหนุ่มลูกจ้างคนหนึ่งที่ยืนต้อนรับลูกค้าอยู่หน้าประตูร้านขายยา เขย่งปลายเท้าทอดตามองออกไป พุดกับตัวเองว่า “คนผู้นี้ช่างเข้าใจเลือกเวลานัก มาตายในเทศกาลชิงหมิงเช่นนี้ ช่วยให้คนในครอบครัวลดภาระไปได้มาก”

ลูกจ้างชายที่อาวุโสกว่าซึ่งกำลังนั่งบดสมุนไพรอยู่ด้านในถัดจากธรณีประตูได้ยินดังนั้นก็ร้องอุย “เจ้าเด็กไม่รู้ความ กล้าพุดจาหยอกเล่นกระทั่งคนตาย ระวังเถิด เขาจะมาหาเจ้าตอนกลางดึก”

ระหว่างที่เขาพูดนั้นก็อดไม่ได้ที่จะลุกขึ้น และมองออกไปยังนอกประตู เมื่อเห็นดังนั้นก็อดถอนใจ “น่าเสียดาย ช่างน่าเสียดายนัก” เด็กหนุ่มลูกจ้างถามด้วยความแปลกใจ “เสียดายอันใดหรือ”

“ก็แม่นางน้อยที่ยังไม่ได้ออกเรือนเลยนั้นอย่างไรเล่า” ลูกจ้างอาวุโสกว่าอธิบายให้เขาฟังพร้อมบ้วนปากส่งสัญญาณ “เจ้าดูคันช่องสำริดที่ตอกตะปูยึดไว้ตรงหัวโรงศพนั้นสิ โรงศพจะมีสิ่งนั้นเฉพาะตอนเป็นโรงศพของสตรีที่ยังไม่ออกเรือนเท่านั้น ประการแรก เพื่อใช้สะกดวิญญาณ ประการสอง เพื่อป้องกันไม่ให้วิญญาณเร่ร่อนคนอื่นมาทำให้สตรีพรหมจรรย์นั้นแปดเปื้อนหลังฝังศพ”

² กองบัญชาการทหารรักษากรณทั้งห้าพื้นที่ของตัวเมือง แบ่งออกเป็นรักษาการพื้นที่ส่วนกลาง ตะวันออก ตะวันตก ใต้ และเหนือ มีหน้าที่ตรวจตรารักษาความสงบในตัวเมือง

ลูกจ้างที่อ่อนวัยกว่าส่งเสียงอุทาน ‘อ้อ!’ ขึ้นมาทันที “ศิษย์พี่อยู่
ท่านช่างรอบรู้อย่างนัก”

เมื่อโรงศพเคลื่อนเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ศิษย์พี่ผู้กึ่งสังเกตเห็น
บางสิ่ง “นี่เป็นคุณหนูจากตระกูลร่ำรวยเสียด้วย เจ้าคุณคงสงสัยว่าดิฉันมี
มีลวดลายสลักไว้...แต่ไม่รู้ว่าเป็นดอกห่มุตัน³ หรือดอกเย่วจี⁴ ชาวบ้าน
ทั่วไปใช้ของเช่นนี้ไม่ไหวหรอก”

เด็กหนุ่มลูกจ้างถามขึ้นอีกด้วยความสงสัย “คนร่ำรวยมีผู้เข้าร่วม
ขบวนแห่ศพเพียงไม่กี่คนเท่านั้นหรือ ไม่ได้อัดคัดไปหน่อยหรือไง”

“เจ้านี่ไม่เข้าใจอะไรเลย คนที่ตายไปตั้งแต่ยังไม่ออกเรือน
นำไปฝังเงียบๆ ไม่พอหรือ จะทำให้เอิกเกริกไปทำไมกัน”

ขณะที่ทั้งสองกำลังคุยกัน พลันสังเกตเห็นคนแบกโรงศพทั้งสองคน
เดินเข้าไปเข้ามา คล้ายกับตีมสุราจนเมามาย ก้าวเดินไม่มั่นคง ทำให้
ขบวนแห่ศพเดินโยเยไปตามถนน เด็กหนุ่มลูกจ้างหันหน้าไปถามศิษย์พี่
ด้วยความสงสัย “นี่เป็นธรรมเนียมแบบไหนหรือ...”

ยังไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียงกระแทกดังโครม เมื่อหันกลับ
ไปมอง โรงศพโลงนั้นก็ถูกโยนทิ้งลงพื้นเสียแล้ว เหล่าคนแบกโรงศพ
วิ่งกระจัดกระจายไปคนละทาง แต่ละคนมีสีหน้าราวกับเห็นผี หนึ่งในนั้น
ร้องเสียงหลง “อะ...ศพขยับได้!”

ด้วยเสียงตะโกนนั้น ผู้ชชนที่อยากรู้อยากเห็นต่างมุ่งเข้ามาล้อมวง
ทันควัน ลูกจ้างร้านขายยาทั้งสองอดรนทนไม่ไหว รีบวิ่งเข้าไปมุงดู
ด้วยความตื่นเต้นเช่นกัน คนหนึ่งลืมนหน้าที่ต้อนรับลูกค้า อีกคนละทิ้ง
ลูกกลิ้งบดยาไปโดยปริยาย

³ ดอกโบตั๋น

⁴ กุหลาบสายพันธุ์หนึ่งของจีน

ชายวัยกลางคนซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบจัดการเรื่องนี้รู้สึกกังวลขึ้นมา พยายามวิ่งไปรอบๆ เพื่อลากตัวบ่าวสามสี่คนนั้นกลับมา “ร้องโววาย อันไหน! ศพที่ไหนขยับได้กัน ยังไม่รีบยกโลงศพขึ้นมาอีก หรืออยากกลับไปแล้วถูกโยย!”

จากนั้นเขาก็โค้งคำนับผู้คนที่เข้ามามุงล้อม “รบกวนทุกท่าน หลบทางให้ด้วย ทางเราขอให้พระอาจารย์ที่วัดผู้जूติคุณยามไว้ จะล่าช้าไม่ได้”

ไหนเลยจะมีคนฟังเขา หนึ่งในกลุ่มคนที่มุงดูแย้งขึ้นว่า “ศพขยับได้จริง ๆ นะ ตอนนั้นข้าก็อยู่ใกล้ๆ ได้ยินกับหูว่ามีเสียงดังมาจากด้านใน เสียงดังไม่เบาเชียวละ ข้ามั่นใจว่าไม่ได้หลุดไปแน่นอน!”

เมื่อมีพยาน เหล่าบ่าวรับใช้จึงไม่กล้าเข้าใกล้ยิ่งกว่าเดิม ต่างหลบเข้าไปปะปนในกลุ่มคน สายตาของผู้คนที่เข้ามามุงล้อมพากันเพ่งมองที่โลงศพไม่เป็นตาเดียว เผื่อจะให้ศพในนั้น ‘ขยับ’ อีกครั้ง

และแล้ว เหล่าคนที่มุงดูก็ไม่ผิดหวัง เพียงครู่เดียว เสียง ‘ตึง!’ พลันดังมาจากภายในโลงศพไม้

“อ้าก!”

ผู้คนร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ คราวนี้ทุกคนล้วนเป็นพยาน เห็นเหตุการณ์ร่วมกัน ไม่มีทางหุบตาอย่างแน่นอน มีคนคาดเดาว่า “หรือคนผู้นี้จะมีความคับข้องใจอยู่”

เมื่อถ้อยคำนี้ถูกเอ่ยขึ้น เหล่าผู้คนที่มุงดูต่างเห็นด้วยเป็นเสียงเดียวกัน “ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ๆ!”

“ผู้ตายที่ต้องรืบังในวันชิงหมิงเช่นนี้ และยังมีความคับข้องใจอีก หากกลายเป็นผี ต้องเป็นปีศาจร้ายที่โหดเหี้ยมมากแน่ๆ!”

ชายวัยกลางคนมีสีหน้าย่ำแย่มาก หากเขาเปิดเผยสถานะของตนเอง ผู้คนเหล่านี้ย่อมไม่กล้ารุมล้อมกีดขวางทางแน่นอน แต่ปัญหาคือ

เขาไม่อาจเปิดเผยชื่อตัวเองได้ เนื่องด้วยก่อนออกจากจวน นายท่านได้กำชับให้จัดการอย่างระมัดระวังและเงิบเชียบ รีบกลับทันทีหลังฝั่งศพเสร็จ แต่หาวิธีไม่ว่ายังไม่ทันออกจากเมืองก็เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน

เขาทำได้เพียงพยายามสลายฝูงชนด้วยความระมัดระวัง ทว่าที่เข้าไปทั้งหมดกลับไม่ได้ผล ความอยากรู้อยากเห็นและชอบรวมกลุ่มกันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ทำให้มีผู้คนมุงเข้ามาล้อมรอบมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานก็ทำให้ถนนที่นับว่ากว้างขวางเส้นนี้ถูกปิดไปโดยปริยาย

จนกระทั่งมีเสียงตะโกนดังขึ้น

“เกิดอันใดขึ้น เหตุใดผู้คนมากมายถึงมารวมตัวกันที่นี่ คิดจะก่อความวุ่นวายหรือก่อกบฏกันหรือ!”

ผู้คนต่างหันไปมองตามเสียง เห็นทหารลาดตระเวนกลุ่มเล็กในชุดเครื่องแบบ หัวหน้าเป็นชายวัยสามสิบกว่าปีที่รูปร่างใหญ่ ไหล่กว้าง ลำตัวหนา ยืนหวดแส้ในมืออยู่ด้านหน้า ดูแล้วน่าเกรงขามยิ่งนัก

ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจสร้างความยำเกรงได้มากพอ เนื่องด้วยที่นี่คือเมืองจินหลิง ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงเมื่อหลายสิบปีก่อน แม้ฮ่องเต้องค์ก่อนจะย้ายเมืองหลวงไปแล้ว แต่ปัจจุบันยังถือเป็นเมืองหลวงร่วม ยังคงมีกรมทั้งหกที่คอยบริหารจัดการเมืองอยู่ ได้แก่ กรมขุนนาง กรมการคลัง กรมพิธีการ กรมกลาโหม กรมยุติธรรม และกรมโยธาธิการ นับว่าเป็นเมืองหลวงเล็กแห่งเจียงหนาน⁵ ก็ว่าได้ ผู้คนในเมืองเคยพบเห็นเหตุการณ์มากมาย กับเพียงแค่ทหารจากกองบัญชาการบัญชาทิศรักษาเมืองไม่กี่คน ย่อมไม่อาจข่มขวัญผู้ใดได้จริงๆ

แต่แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดต้องการมีปัญหากับทางการ ดังนั้นแม้ว่ากลุ่มคนจะยังไม่แยกย้ายจากไป แต่ต่างถอยหลบจนเกิดเป็นทางผ่าน

⁵พื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในประเทศจีนปัจจุบัน โดยรวมถึงพื้นที่ตอนใต้ของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซี

ให้หนึ่งสาย ยังมีผู้หวังดีอธิบายเรื่องราวอย่างกระตือรือร้น “ใต้เท้าภายในโลงนี้มีศพขยับได้ขอรับ”

หัวหน้ากองแค้นเสียงเย้ยหยัน “พวกความรู้ตื่นขึ้น กลางวันแสกๆ จะมีศพขยับได้อย่างไร”

ขณะเขาพูดก็เดินเข้าไปใกล้ ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงดังมาจากด้านในโลงอีก ผู้คนที่รายล้อมอยู่ต่างรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา ชี้ไปที่เขา “ใต้เท้า ท่านฟังนั่นขอรับ!”

หัวหน้ากองนายนี้มีความรู้พอตัว สีหน้าจึงเปลี่ยนไป และเร่งสาวเท้าเข้าใกล้อีกสองก้าว “ศพขยับได้มารดาเจ้าสิ คนยังมีชีวิตชัดๆ!” เขากล่าวขณะหันไปหาคนที่ตนเองพามา “มีอะไรพอจะใช้งานได้บ้าง หากไม่มีก็เร่งไปหาหมอมา ถอนตะปูออกเสีย หากยังชักช้า คนที่อยู่ด้านในจะขาดอากาศหายใจตายไปเสียก่อน!”

เมื่อชายวัยกลางคนได้ยินดังนั้นก็รีบคุกเข่าลงขัดขวาง “ไม่ ไม่ได้ทำเช่นนั้นไม่ได้...” เมื่อเห็นว่าไม่อาจกู้สถานการณ์ได้ เขาจึงเลิกใส่ใจเรื่องนั้น คิดขยับตัวเข้าใกล้เพื่อกระชับแรงซื้อของผู้เป็นนายให้ทราบ ทว่าหัวหน้ากองกลับชิงแนะนำเขาขึ้นก่อน “ไม่ต้องกลัว อย่าได้ฟังคำพูดไร้สาระของชาวบ้านโง่เขลาพวกนี้เลย แม่นางน้อยของเจ้าผู้นี้ยังไม่ตายอย่างแน่นอน อีกเดี๋ยวพอเปิดโลงศพ เจ้าก็จะรู้เอง”

“ไม่กล้ารับจนใต้เท้า...”

ชายวัยกลางคนพูดไม่ออก ระหว่างการสนทนาโต้ตอบเพียงไม่กี่ประโยคก็มีชาวบ้านหยิบยื่นเครื่องมือมาให้หลายชิ้นด้วยความกระตือรือร้น เหล่าทหารรับเครื่องมือมาโดยไม่สนว่าเหมาะสมหรือไม่ เสียงเบ้งๆ บังๆ จากการเริ่มขุดโลงศพลั่นดังไปทั่ว

เมื่อชายวัยกลางคน เห็นว่าไม่อาจควบคุมสถานการณ์ได้อีก สีหน้า จึงซีดเผือดทันที เขาพุ่งไป扑ตัวอยู่บนโลงศพ ตะโกนว่า “เปิดไม่ได้ คุณหนูของเราเป็นสตรีที่ยังไม่ได้ออกรเรือน จะให้ผู้คนมากมายจับจ้อง ในที่สาธารณะเช่นนี้ไม่ได้นะ พวกเจ้ามาหามโลงศพกลับจวนเดี๋ยวนี้ พวกเราจะกลับไปเปิดเอง”

เหตุผลที่เขาอ้างฟังไม่ขึ้น จึงถูกผู้คนที่มุงล้อมอยู่แย่งกันที่ “เจ้าเสียสติไปแล้วหรืออย่างไร รอหามกลับไปเปิดที่จวนจะมีประโยชน์ อันใด คนข้างในไม่ขาดอากาศหายใจตายไปก่อนหรือ”

ทันใดนั้นเสียงเห็นด้วยดังขึ้นระนาว บ่าวรับใช้เหล่านั้นที่รับคำสั่ง กำลังจะก้าวเดินเข้าไปพลันลังเล แม้ว่ากินข้าวของผู้ใดก็ควรฟังคำสั่ง ของผู้นั้น ทว่าความเห็นของผู้คนในที่สาธารณะยามนี้ไม่อาจละเลย เช่นกัน บ่าวรับใช้คนหนึ่งเข้าไปกล่อมชายวัยกลางคน “ท่านพ่อบ้านใหญ่ ให้เปิดโลงเถิดขอรับ นายท่านเองก็เสียใจอยู่ไม่น้อย หากรู้ว่าคุณหนู ยังไม่ตาย นั่นถือเป็นเรื่องน่ายินดีไม่ใช่หรือ ท่านจะมีความดีความชอบ เมื่อพานางกลับไปขอรับ”

เขายังมีอีกความหมายหนึ่งที่ไม่ได้พูดออกไป นั่นคือในทางกลับกัน หากนายท่านรู้ว่าแท้จริงแล้วคุณหนูยังมีโอกาสรอด แต่ถูกพวกเขา

ขัดขวางและทำลายโอกาสนี้ไป เมื่อพวกเขากลับไปแล้วยังรอดตัวไปได้อีกหรือ

บ่าวรับใช้ผู้นี้คิดว่าคำพูดนี้สื่อความหมายชัดเจนแล้ว พ่อบ้านใหญ่ต้องเข้าใจเป็นแน่ จึงไม่พูดอันได้อีก มิฉะนั้นจะกลายเป็นเขาที่ปากพล่อย...แต่หารู้ไม่ว่าชายวัยกลางคนรู้ดีที่ลึกลับหนาบางมากกว่าเขา เมื่อข้อมูลทั้งสองรับรู้ไม่เท่ากัน สิ่งที่เขาวัยกลางคนคิดจึงต่างออกไปจากเขาโดยสิ้นเชิง

จะเปิดโรงศพโรงนี้กลางถนนไม่ได้เด็ดขาด แม่นางน้อยคนนี้จะป็นหรือตายไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญคือ หากมีผู้ใดเห็นสภาพร่างกายของนางในตอนนั้นเข้า เรื่องราวจะไม่จบลงง่ายๆ เป็นแน่!

น่าเสียดายที่แม้แต่คนของตนก็ยังไม่เข้าใจความคิดที่ซ่อนอยู่ในใจของเขา ค่ายื่นกรานของเขาจึงดูเลื่อนลอยและไร้น้ำหนักยิ่งนัก เพียงชั่วขณะก็ถูกทหารที่ใจร้อนลากตัวให้หลบไปด้านข้าง

ชายวัยกลางคนคิดจะเข้าไปอีกครั้งแต่ไม่ทันการณ์เสียแล้ว เนื่องจากบัดนี้ฝูงชนได้เบียดแทรกเข้ากีดขวางไว้เรียบร้อยแล้ว แม้แต่จะแอบหนีกลับไปแจ้งข่าวยังทำไม่ได้ ทำได้เพียงมองการกระทำของเหล่าทหารกองบัญชาการบัญชาทิศรักษาเมืองโดยไม่อาจขยับไปไหน สายตาฉายความสิ้นหวังและหวาดกลัว รวากับสิ่งที่บรรจุในโรงศพไม่ใช่แม่นางน้อยที่เสียชีวิตก่อนวัยอันควร แต่เป็นวิญญาณร้ายที่ตายมาแล้วนับพันปี

โรงศพไม้เนื้อบางนึ่งดึ่มยาก ไม่นานตะปูดอกสุดท้ายก็ถูกถอน เหล่าทหารร่วมแรงกันยกฝาโลงเปิดออกภายใต้สายตายุ่งยากเห็นของผู้คนมากมาย

ภายในโรงศพ...

ลูจิ้นอำปากกว้าง สูดอากาศหายใจเข้าลึก

...!

เหตุใดจึงยังหายใจไม่ออกอีกเล่า! ทั้งที่เธอรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่า
สิ่งที่กดเธอไว้ด้านบนมาตลอดถูกยกออกไปแล้ว!

ลูจิ้นร้อนรนจนขาดสติ เธอพยายามลืมตา แต่แม้จะพยายาม
ตื่นขึ้นมาจนปานนี้แล้ว อาการขาดอากาศหายใจของเธอกลับรุนแรง
ขึ้นไปอีกชั้น จนส่งผลกระทบต่ออาการมองเห็น ไม่ว่าจะทำอะไรก็มอง
ไม่ชัดเจน แม้จะเบิกตากว้างขึ้นเพียงใด กลับรับรู้เพียงว่าเบื้องหน้า
มีแสงอยู่เท่านั้น

ดูเหมือนเสียงผู้คนที่แว่วมาเป็นช่วง ๆ จะดังอื้ออึงขึ้นทันควัน
ทว่าเธอยังคงได้ยินได้ไม่ชัดเจนดังเดิม หัวใจเธอเต้นรัวเร็วราวกับ
จะระเบิด คิดสิ่งใดไม่ออกทั้งสิ้น ทำได้เพียงฟังสัญญาณ ออกแรง
แหงนคอไปด้านหลังพร้อมกับเหยียดแขนขาพร้อมกันอย่างสุดแรง...

หลังจากฝูงชนที่รุมล้อมอยู่เห็นร่างในโลงศพ พลันอุทานด้วย
ความตกใจ ในเวลาต่อมาก็เข้าสู่ความเงียบครู่หนึ่ง

ทุกคนอุทานด้วยความตกใจเพราะโลงศพไม้โลงนี้สร้างขึ้นตามขนาด
ของผู้ใหญ่ ทว่าเมื่อเปิดฝาโลงออก ร่างที่นอนอยู่ภายในกลับเป็นเพียง
เด็กหญิงอายุราวสิบขวบเท่านั้น เมื่อเทียบกับพื้นที่ว่างอันกว้างขวางแล้ว
เด็กหญิงที่นอนอยู่ข้างตู้ตัวเล็กและบอบบางเป็นอย่างยิ่ง ต่างไปจาก
สิ่งที่ผู้คนคาดเดาไว้

นอกเสียจากคนส่วนน้อยที่โง่เขลา งมงาย เชื่อเรื่องเล่าหรือตำนาน
คนส่วนมากต่างเจ็บไปเพราะรู้ว่าคนตาย...หรือคนที่ใกล้ตายล้วนมีสภาพ
ที่ไม่น่าดูหมิ่นนัก จึงเตรียมใจกันไว้ก่อนแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยัง
ตกใจอยู่

ใบหน้าของเด็กหญิงไม่ได้น่ากลัวสยดสยองแต่อย่างใด แม้ส่วน
ที่เผยให้เห็นจะเป็นสีม่วงและเขียวซ้ำชัดเจน เครื่องหน้าก็บิดเบี้ยวจน
มองไม่ออกว่ามีรูปโฉมเช่นไร ทว่าไร้บาดแผล สิ่งที่น่ากลัวนั้นกลับเป็น

ท่าทางของนาง

ช่างเป็นท่าทางที่แปลกประหลาดยิ่งนัก

นางนอนตะแคงในโลงศพ ไม่รู้ด้วยเหตุใด ศีรษะ สองแขน และสองขาของนางถึงเหยียดไปด้านหลังเสียจนคล้ายกับรูปทรงคันธนู อีกทั้งมีอาการชักอย่างรุนแรงเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว

ถึงว่า...ทั้งที่เป็นเพียงเด็ก แต่กลับทำโลงศพเสียใหญ่โตเพื่อพื้นที่ไว้เช่นนี้ โลงขนาดเล็กคงบรรจุไม่ได้เพราะท่าทางการบิดตัวของร่างกายนาง

“เกิดอันใดขึ้น นากลับอะไรเช่นนี้ คงไม่ใช่ศพยับได้จริง ๆ หรือกะ” มีคนถามด้วยความตกใจกลัว

ตามมาด้วยเสียงของหมอผู้เฒ่าสกุลทั้งจากร้านยาจี่ซื่อที่อยู่ใกล้ ๆ นั้น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตกใจ “อาการคันธนูโค้ง...นี่มันพิษเซียนจี!”

พิษเซียนจีเป็นพิษประหลาดที่มีในแดนอวิ้นหนาน เดิมเป็นพิษที่รู้จักกันในท้องถิ่นเท่านั้น ทว่าจากบันทึกของคนสมัยราชวงศ์ซ่ง หลังจากพิษชนิดนี้คร่าชีวิตของกวีนามหลิวอี้ ผู้เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ถังตอนใต้ จึงมีการเขียนพงศาวดารขึ้นมากมายจนเป็นที่รู้จักในเวลาต่อมา อีกทั้งมีผู้คนมากมายแต่งเป็นวรรณกรรมหลายฉบับนับไม่ถ้วน ทำให้พิษชนิดนี้เป็นที่รู้จักในดินแดนภาคกลาง ชาวบ้านทั่วไปอาจไม่รู้จักรั แต่ในกลุ่มผู้มีการศึกษาและหมอล้วนคุ้นหูและรู้จักกันดี

ณ จวนเว่ยกั๋ว¹ เมืองจินหลิงฝั่งตะวันออก

ถัดจากห้องหนังสือเป็นเขตลานบ้านอันกว้างขวางที่พวกบ่าวรับใช้

¹บรรดาศักดิ์ที่ยกย่องแด่พระราชทานแก่ขุนนาง โดยเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ ได้แก่ กง ไหว บั้ว จื่อ หนาน โดยบรรดาศักดิ์ชั้นสูงสุดสามารถแบ่งออกได้เป็นกั๋วกงและจวิ้นกง

จะอยู่ให้ห่างเข้าไป ในห้องมีเพียงบุรุษวัยกลางคนสองคนอายุไล่เลี่ยกัน คนหนึ่งนั่ง คนหนึ่งยืน ทำให้เห็นถึงความแตกต่างด้านสถานะของคนทั้งสองอย่างชัดเจน

บุรุษที่นั่งอยู่หลังโต๊ะเขียนหนังสือไม้ฉันทน์แดงขนาดใหญ่สวมชุดคลุมยาว ใบหน้าเหลี่ยมผิวดำ ไร้วรรณเคราที่ตัดแต่งอย่างเป็นระเบียบ บุคลิกท่าทางสุภาพสง่างาม มีกลิ่นอายของผู้สูงศักดิ์ที่ปกครองผู้อื่นมานานแทรกซึมอยู่ เขาคือเว่ยกั๋วกงแห่งราชวงศ์ปัจจุบัน ผู้มีตำแหน่งเป็นขุนนางสูงศักดิ์อันดับหนึ่งแห่งราชสำนัก นามสรีจื่อหอง

ส่วนบุรุษที่ยืนอยู่สวมใส่ชุดสีเทา กำลังโค้งคำนับลงจนต่ำมองเดิน ๆ ดูไม่โดดเด่นอันใด ทว่าหลังจากเว่ยกั๋วกงทอดถอนใจแล้วเอ่ยว่า “ไม่ต้องมากพิธี นั่งลงพูดเถิด” บุรุษผู้นั้นจึงยึดหลังตรงเผยให้เห็นใบหน้าของบุรุษที่หล่อเหลาอย่างยิ่ง แต่บุรุษรูปงามคนนี้มีสีหน้าไม่ดีนัก เขาไม่กล้านั่งลง เพียงเอ่ยเสียงเบา

“ข้าน้อยไร้ความสามารถ ไม่อาจทำตามที่ท่านกั๋วกงมอบหมายให้สำเร็จได้”

เมื่อสิ้นประโยคนี้ สีหน้าของเว่ยกั๋วกงเคร่งขรึมลงทันที แต่เขาฝึกระงับการแสดงอารมณ์ทางสีหน้าจนชำนาญ ดังนั้นเพียงชั่วครู่ก็กลับมา มีสีหน้าเป็นปกติ ก่อนเอ่ย “ช่างเถิด ไม่ใช่ความผิดของเจ้า ผู้ใดจะไปรู้ว่าจะเกิดเรื่องบังเอิญเช่นนี้ขึ้น”

“ท่านกั๋วกงกล่าวเช่นนั้น ข้าน้อยยังรู้สึกละอายใจนัก ทั้งหมดล้วนเป็นเพราะข้าน้อยหละหลวมในการปกครองคนในจวน ถึงทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น” บุรุษรูปงามโค้งตัวอีกครั้งขณะพูด “ข้าน้อยจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยเพื่อเป็นการไถ่โทษ ขอท่านกั๋วกงได้โปรดอนุญาตด้วยขอรับ...”

“ไม่ต้องแล้วละ” เว่ยกั๋วกงส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วยิ้มอย่างขมขื่น

“หลังจากจวนเจ้าเกิดเรื่องขึ้น คนที่จวนข้าเองก็ตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ออกตามสืบเสาะกันยกใหญ่จึงได้พบร่องรอย ทำให้ข้ารู้ตัวคนลงมือแล้ว”

บุรุษรูปงามนั่งอิงไปชั่วขณะ “นี่...” เขาเอ่ยเพียงหนึ่งคำก็รีบปิดปาก เว่ยกั้วกงไม่กล่าวถึงรายละเอียด เห็นได้ชัดว่าไม่ต้องการเปิดเผยความลับที่ซ่อนเร้น เขาไม่สมควรถามต่อ จึงตอบเพียงว่า “ข้าเหนื่อยละอายใจนัก ที่ครั้งนี้ไม่อาจช่วยเหลืออันใดได้ ยังเกือบสร้างปัญหาให้ท่านกั้วกงด้วย”

“เรื่องมันผ่านไปแล้ว อย่ากล่าวถึงอีกเลย ยามนี้เจ้าลองไตร่ตรอง ดูเถิด ว่าจะอธิบายต่อประชาชนในเมืองจินหลิงอย่างไร” เว่ยกั้วกงกล่าว “เรื่องในคราวนี้เล่าลือปากต่อปากจนรู้กันไปทั่ว หากเกิดขึ้นในครอบครัวอื่น คงไม่เป็นไร แต่กลับเกิดขึ้นในครอบครัวของเจ้าซึ่งเป็นถึงผู้ดูแลคดี ที่มีหน้าที่ตัดสินคดีอาญาเสียเอง เฮ้อ”

บุรุษรูปงามขบกรามแน่น ก่อนเอ่ยว่า “ข้าเหนื่อยจะกลับไปสอบสวน เรื่องราวให้ละเอียด และจะหาเหตุผลมาอธิบายกับท่านกั้วกงให้จงได้ ขอรับ”

ที่แท้เขาก็คือผู้พิพากษาแห่งศาลว่าการอิงเทียน นามว่าจางชิงผิง ซึ่งเพิ่งเป็นที่รู้จักและเป็นที่จับตามองที่สุดในเมืองจินหลิงเมื่อเร็ว ๆ นี้ ผู้พิพากษาจางคนหนึ่งที่เอาแต่พิจารณาตัดสินคดีความของผู้อื่น ทว่า เรือหลังของตนเองกลับเกิดเรื่องขึ้นเสียเอง โชคดีที่เรื่องหลานสาว ของเขาถูกวางยาพิษถูกเปิดเผยต่อหน้าธารกำนัลบนท้องถนน กลายเป็น ข่าวอื้อฉาวที่รู้กันไปทั่ว สิ่งที่เขาคร่ำครวญยิ่งกว่านั้นคือ วันที่เรื่องนี้แดง ตรงกับเทศกาลชิงหมิงพอดี

ช่วงเป็นดังลิขิตชี้หน้าจากสวรรค์ก็มีปาน

จากหลายปัจจัยรวมกัน ผ่านไปเพียงไม่กี่วัน ผู้พิพากษาจางจึงไป ยืนอยู่ในจุดที่สุ่มเสี่ยงเสียแล้ว บัดนี้ผู้คนต่างพากันรอดูว่าเขาจะจัดการ กับคดีความในจวนของตนเองอย่างไร

ยามที่ผู้คนนับหมื่นจับจ้องเช่นนี้ ในถ้อยคำของเว่ยกั๋ววงได้แฝงความหมายอีกนัยหนึ่งไว้คือ หากกระทำพลาดพลั้งไป อาจสูญเสียโอกาสก้าวหน้าทางราชการ และเว่ยกั๋ววงอาจเห็นว่าท่าทีของเขาไม่กระตือรือร้นพอ จึงเอ่ยเสริมว่า “เดิมทีข้าตั้งใจว่าอีกสองเดือนให้หลังเมื่อเจ้าอยู่ในตำแหน่งจนครบวาระแล้ว จะลองส่งเรื่องขอตำแหน่งไปยังเจ้าเมืองวังให้เจ้าได้ตำแหน่งที่สูงขึ้น เพื่อผลักดันให้เจ้าก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แต่ยามนี้ไม่อาจทำได้แล้ว”

ไม่ว่าผู้พิพากษาจางจะจัดการเรื่องภายในจวนของตนครั้งนี้เช่นไร ต่อให้จัดการได้อย่างสมบูรณ์แบบไรที่ติ ประวัติของเขาก็เปรียบเสมือนหยกขาวที่มีตำหนิไปแล้ว ทุกสิ่งทีกระทำหลังเกิดเรื่องนับเป็นการแก้ไขปัญหาเท่านั้น

เมื่อมีเรื่องเกิดขึ้นภายในจวนของเขา ข้ายังฉาวโฉ่จนรู้กันไปทั้งเมือง ย่อมหนีไม่พ้นคำครหาว่าหละหลวมด้านการอบรมคนในจวน ความเสื่อมเสียในครั้งนี้ยิ่งใหญ่พอที่ผู้ไม่ประสงค์ดีจะนำไปใช้เป็นข้อกล่าวหา

ผู้พิพากษาจางโหล่ตกด้วยความหดหู่ใจ ทว่าพยายามควบคุมน้ำเสียงของตนเองให้เป็นปกติ “เป็นเพราะข้าน้อยไร้ความสามารถ ทำให้ความหวังดีของท่านกั๋ววงต้องสูญเปล่า”

“เรื่องภายในจวนของเจ้า ข้าไม่อาจพูดอะไรได้มาก ยังโชคดีที่หลานสาวของเจ้าดวงแข็ง รอดชีวิตมาได้ ทำให้ยังพอมีทางแก้ไขได้อยู่” เว่ยกั๋ววงเอ่ยน้ำเสียงอ่อนโยน พลางยกถ้วยชาขึ้นจิบ “เอาเถิด ในจวนเจ้ายังมีเรื่องราวต้องสะสางอีกมาก ข้าไม่รังเกียจแล้ว ไปจัดการเรื่องของเจ้าเสีย”

ผู้พิพากษาจางได้ฟังเช่นนั้นจึงคำนับด้วยความเคารพ กล่าวลาก่อนจะจากไป

เมื่อพ้นจากบริเวณลานด้านหน้าเรือนไปแล้ว ก้าวเดินสู่ชุม
ก่อนหน้าของผู้พิพากษาจางพลันเปลี่ยนเป็นการก้าวอย่างรวดเร็ว
และหนักหน่วงออกจากจวนกว้างขวางกับระบายโห่สะ จากนั้นจึงเข้าไปนั่ง
ในเก้าอี้สีเขียวนขนาดเล็กลักษณะไม่สะดุดตาที่จอดเทียบอยู่ฝั่งซ้ายมือ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “กลับจวน”

คนهامเกี่ยวไต่ย่นน้ำเสียงเช่นนี้ เขารับรู้ได้ทันทีว่าผู้เป็นนาย
กำลังอารมณ์ไม่ดีอย่างยิ่งที่สุด จึงถามเกี่ยวจากไปโดยไม่กล่าวสิ่งใด

ผู้พิพากษาจางที่อารมณ์ขุ่นมัวผู้นี้ ไม่รู้ว่าที่จวนยังมีเรื่องชน
ปวดหัวรอเขาอยู่

เรื่องที่ว่านั่นคือ หลานสาวดวงแข็งที่อุตสาหะฟื้นคืนชีพกลับมา
ของเขาที่เว่ยกั๋วคงกล่าวถึง นางกลับไม่รักชีวิต แม้มีป่าวคอยเฝ้าจับตาดู
ก็ยังหาโอกาสฆ่าตัวตายจนได้

ลู่อินต้องการ ตายจริงๆ

นี่เป็นปฏิริยาแรกของเธอ หลังรับรู้ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเอง
ข้ามมิติ!

เธอข้ามมิติกลับมาเมื่อหลายร้อยปีก่อน อยู่ในร่างแขนขาสั้น
ที่น่าจะมีอายุราวสิบขวบเท่านั้น และยังเป็นร่างของเด็กหญิงที่ถูกพิษอีก!

เพียงแค่นี้ในสามข้อนี้นั้นมากพอให้เธออยากตายไปเสีย แต่
เมื่อนำทั้งสามข้อมารวมกัน ครั้งแรกที่เธอพอจะควบคุมขยับร่างกายได้
ก็ไม่ลังเลที่จะทำตามความคิดของตนเอง...ร่างกายเดิมของเธอในยุค
ปัจจุบันน่าจะยังไม่ถูกเผาเรว้นัก หากเธอตายเร็วสักหน่อย น่าจะยัง
กลับเข้าร่างตัวเองทัน แม้ไม่รู้ว่ร่างเดิมของตนเองถูกรถชนจนอยู่ใน
สภาพใดก็ตาม ตราบใดที่ไม่เป็นอัมพาตขั้นรุนแรง ต่อให้เสียแขนหรือขา
ไปสักข้างเธอก็ยอม!

ที่ลู่อินตื่นนอนเช่นนี้ เพราะแม่ของเธอจากไปตั้งแต่เธอยังเด็ก
ตั้งแต่นั้นมาเธอต้องประชันเล่ห์เหลี่ยมกับหญิงชู้ของพ่อตัวเองที่กลาย
มาเป็นแม่เลี้ยง หลังจากสู้รบตบมือกันกว่าสิบปี ในที่สุดเธอจึงเข้าใจ
สัจธรรมว่า ตัวเองไม่ได้เป็นฝ่ายชนะ แต่เพราะเธอเติบโตขึ้นต่างหาก

ในฐานะผู้ที่ผ่านพ้นวัยรุ่นหรือวัยต่อต้านจนกลายเป็นผู้ใหญ่

ที่บรรลุนิติภาวะ ในที่สุดเธอคิดได้ว่าจะทำทั้งหมดไปเพื่ออะไรกัน ในเมื่อครอบครัวนี้ไม่มีที่สำหรับเธอ มีแค่พ่อ แม่เลี้ยง และลูกชายลูกสาว อีกสองคนที่เกิดจากแม่เลี้ยงต่างหากที่เป็นครอบครัวสุขสันต์ จะว่าไปทั้งหมดนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนักหนา เมื่อยอมรับความจริงได้แล้ว ก็ปล่อยวางเสียที

โลกภายนอกกว้างใหญ่ไพศาล เธอมีมือมีเท้าและเรียนจบปริญญาตรี จะไปทำงานหาเลี้ยงตนเองที่ไหนสักแห่งไม่ได้เลยหรือ หากยังอยู่เป็นส่วนเกินในครอบครัวที่ไม่ต้องการเธอ ท้าราวกับตัวเองเป็นไก่ชนเช่นนั้นต่างหากถึงจะเรียกว่าสิ้นคิด

หลังจากคิดได้แล้ว ลู่จิ้นก็รีบเก็บข้าวของสัมภาระเตรียมหนีออกจากบ้าน แต่หารู้ไม่ว่า ถึงเธอจะยอมถอยให้หนึ่งก้าวแล้ว ฝ่ายแม่เลี้ยงกลับไม่ยอมลดละ ทำตัวได้คืบจะเอาศอกอย่างหน้าตาเฉย

เมื่อเห็นว่าลูกติดของสามีที่เลี้ยงมาหลายปีโตเป็นสาวแล้ว อีกทั้งยังสวยดูใส่อัศจรรย์ ในที่สุดก็สามารถนำมาทำประโยชน์ได้เสียที จึงแนะนำชายหนุ่มให้โดยไม่รอช้า

อีกฝ่ายคือลูกชายของเพื่อนในวงไฟของแม่เลี้ยง มองผิวเผินดูเป็นหนุ่มหล่อมากความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นชาติกำเนิด หน้าตา หรือแม้กระทั่งความสามารถของเขา นับว่าอยู่ในระดับที่ไม่อายใคร หากนำทั้งคู่มาเปรียบเทียบกัน ลู่จิ้นออกจะด้อยกว่าด้วยซ้ำ แต่แน่นอนว่ามนุษย์ที่สมบูรณ์แบบนั้นไม่มีอยู่จริงบนโลก หนุ่มหล่อมากความสามารถคนนั้นไม่ได้รักชอบผู้หญิง...ก็คือเขาชอบผู้ชายนั่นเอง

เริ่มแรกลู่จิ้นไม่รู้ เพราะเธอไม่ต้องการทำความเข้าใจในตัวเขา แม้แต่น้อย อยู่ๆแม่เลี้ยงของเธอก็พาพวกเขามาเป็นแขกที่บ้าน เธอจึงถูกพาไปดูตัวอย่างไม่ทันตั้งตัว ต่อมาเธอตั้งใจแน่วแน่ว่าจะหนีไปจากบ้านหลังนี้ให้ได้ เธอไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องกับใครๆ กับแม่เลี้ยงอีก

ต่อให้แม่เลี้ยงจะกลับตัวกลับใจมอบแอปเปิ้ลไร้พิษให้เธอก็ตาม แต่เธอก็ไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับยูดี

ทว่าคอนโบราณกล่าวไว้ว่า แม่ตัณไม้ม้จะตั้งตระหง่านสงบนิ่งเพียงใด แต่สายลมยังคงพัดกึ่งก้านและใบให้พลิ้วไหว¹ หลังจากเธอเลือกเมืองใหม่ที่จะย้ายไปอยู่และแอบซื้อตั๋วเดินทางไว้เรียบร้อยแล้ว ทว่าในคืนก่อนวันที่จะหนีออกจากบ้าน เธอได้รับภาพถ่ายพลอตรักบนเตียงหลายภาพพร้อมกับข้อความสาธยายรักแท้จากเบอร์แปลก...อืม ใช่แล้ว คู่หูของหนุ่มหล่อมากความสามารถคนนั้นส่งมา

นั่นทำให้ลูจันสะอิดสะเอียนมาก พฤติกรรมหัวร้อนในช่วงวัยต่อต้านที่หายไปแล้วกำเริบขึ้นมาอีกครั้ง เธอโยนสัมภาระทิ้ง ยกเลิกตั๋วเดินทาง

อยากเล่นเกมรักใช้ใหม่ ถ้าอย่างนั้นเธอก็จะร่วมเล่นเกมกับพวกเขาให้สุดเหวี่ยงไปเลย!

แม่เลี้ยงพรั่นพรอดนาคที่สุดชีวิตว่า หนุ่มหล่อมากความสามารถคนนั้นรักและให้ความสำคัญกับเธอมากเพียงใด ตกหลุมรักเธอตั้งแต่วัยแรกรบอย่างนั้นอย่างนี้ เธอเพียงนั่งฟังเจิบๆ ไม่ระเบิดอารมณ์ใส่เหมือนยามปกติ จนแม่เลี้ยงคิดว่าเธอพึงพอใจในหนุ่มหล่อมากความสามารถคนนั้น และแอบคาบข่าวไปบอกให้อีกฝ่ายรู้

หนุ่มหล่อคนนั้นจึงชวนเธอออกไปรับประทานอาหารด้วยกัน เธอตอบรับคำชวน เมื่อเขาชวนเธอไปงานนิทรรศการภาพวาด เธอก็ตอบรับคำชวน ชวนไปเที่ยวต่างประเทศ เล่นสกีที่เบร์คเคนริดจ์² เธอก็ตอบรับคำชวนเช่นกัน...

¹ หมายถึง แม่เราจะอยู่หนึ่งๆ ไม่ยุ่งกับผู้ใด แต่ก็ไม่สามารถควบคุมไม่ให้ผู้อื่นเข้ามาสร้างความวุ่นวายกับเราได้

² เมืองท่องเที่ยวในรัฐโคโลราโด ประเทศสหรัฐอเมริกา

แม้จะต้องอยู่ค้างแรมด้วยกันเธอก็ไม่กลัว เพราะจากการสังเกตเมื่อสองครั้งก่อน เธอมั่นใจว่าหนุ่มหล่อคนนั้นชอบผู้ชายแน่นอน อย่าว่าแต่จับมือเลย แม้แต่ตอนชมนิทรรศการภาพวาดยังยืนเว้นระยะห่างเสียจนคนเข้ามายืนแทรกกลางได้สองคน เธอยังนึกสงสัยว่ารอบตัวเธอมีเกาะสะท้อนที่มองไม่เห็นล้อมอยู่หรืออย่างไรกัน

นี่นะหรือที่บอกว่ารักแรกพบ เธอจะ

หลังกลับจากเล่นสกี แม่เลี้ยงก็กระตือรือร้นมาคุยกับเธอเรื่องงานหมั้น ไข่แล้ว โดยอ้างว่าแม่ทั้งสองจะรู้จักกันไม่นานนัก แต่ทั้งคู่ต่างชอบพอกัน อีกทั้งฐานะทางบ้านยังเหมาะสม หมั้นไว้ก่อนแล้วคบหาดูใจกันต่อก็เหมือนกัน ผู้ชายดี ๆ แบบนี้ หากไม่รีบคว้าไว้แล้วมีอะไรเปลี่ยนแปลง มานึกเสียใจเอาทีหลังนับว่าสายไปเสียแล้ว

แม่เลี้ยงรู้ตัวว่ารีบร้อนพูดเรื่องนี้เร็วเกินไป จึงหาข้ออ้างสารพัดไม่หยุดหย่อน แต่แม่เลี้ยงไม่รู้เลยว่า นี่เป็นสิ่งที่ตรงกับความต้องการของลู่อื่นพอดี

วัยสาวของเธอมิค่า จะมัวมาเสียเวลาทำสงครามยืดเยื้อกับคนพวกนี้เพื่ออะไร รีบจบเรื่องให้ไวจะดีกว่า

ขณะที่ต่างคนต่างมีวัตถุประสงค์ของตัวเอง งานหมั้นก็ถูกจัดขึ้นอย่างรวดเร็ว พิธีการต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างราบรื่น พ่อของลู่อื่นเป็นนักธุรกิจที่ทุ่มเทกับการงานมาหลายปี นับได้ว่าเป็นนักธุรกิจระดับกลาง แต่ฐานะครอบครัวของหนุ่มหล่อคนนั้นดีกว่าเล็กน้อย ทั้งสองครอบครัวต่างอาศัยอยู่ในเมืองชั้นที่สอง³ และนับว่าเป็นบุคคลที่มีหน้ามีตาในสังคม

³ ประเทศจีนจะแบ่งการเรียกเขตเมืองไปตามความใกล้ชิดศูนย์กลางความเจริญ เมืองชั้นที่หนึ่งคือศูนย์กลาง มักเป็นที่อยู่อาศัยของมหาเศรษฐีและชนชั้นผู้ดีเก่า เมืองชั้นที่สองคือไกลออกมาจากศูนย์กลางเล็กน้อย มักเป็นที่อยู่อาศัยของเศรษฐีใหม่ จากนั้นจะลดหลั่นไปตามลำดับ

แม้จะเป็นเพียงการหมั่นหมาย แต่พวกเขาจัดงานอย่างยิ่งใหญ่และครึกครื้น ในวันงานมีคนมาร่วมงานจนโต๊ะจัดเลี้ยงเต็มทุกโต๊ะ

งานหมั้นทั่วไปจะมีเพียงการรับประทานอาหารร่วมกัน เจ้าภาพออกมากล่าวบางอย่างเล็กน้อยก่อนเริ่มงาน กิจกรรมนอกเหนือจากนี้มักเก็บไว้ในงานแต่ง แต่หากใครเห่อ อยากอวดความรักหวานชื่น เลือกเปิดวิดีโอสั้นๆ ที่ตัดต่อกันเองก็ไม่มีใครว่า

ดังนั้นขณะที่สายตาของแขกเหรื่อต่างจับจ้องบนจอภาพ ภาพถ่ายบนเตียงของหนุ่มหล่อคนนั้นก็ถูกเปิดเผย...เนื่องด้วยเวลาที่กระชั้นชิดเกินไป ลู่จิ้นจึงไม่ทันรวบรวมหลักฐานอื่นเพิ่ม อีกทั้งยังไม่จำเป็นด้วยแค่รูปภาพบนเตียง ความคมชัดสูงกับข้อความบรรยายถึงรักแท้เหล่านั้นก็มากพอแล้ว

หากตาไม่บอด ย่อมเข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

เมื่อลู่จิ้นเห็นแม่เลี้ยงมีสีหน้าคล้ายหัวใจจะวายก็สะใจมาก เธอกล่าวทั้งท้ายไว้ว่า ‘คุณน้าคะ ผู้ชายดีๆ แบบนี้ คราวหน้าไม่ต้องแนะนำให้หนูหรือคะ เก็บไว้ให้น้องสาวเถอะ’

ภายในห้องจัดเลี้ยงแตกตื่นอลหม่าน ขณะที่แขกเหรื่อยังมึนงงอยู่ เธอก็สะบัดแขนเสื้อเล็กน้อยก่อนเดินออกจากงานไปด้วยท่าทางสบายๆ เมื่อกลับถึงบ้าน เธอคว้าสัมภาระและตัวเครื่องบินแล้วหนีออกจากบ้านไป

หากลู่จิ้นขึ้นเครื่องบินแล้วข้ามมิติทันที เธอคงไม่รู้สึกค้างคาใจแบบนี้ เนื่องจากได้ระบายความอัดอั้นที่สั่งสมมาตลอดหลายปี ถือว่าใช้ชีวิตคุ้มค่าแล้ว จะล้างกระดานเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้งย่อมไม่เป็นไร

แต่ปัญหาคือ ขณะที่เธอลงจากเครื่องบินอย่างปลอดภัย ครอบครัวเธอยังเกิดเรื่องตามมาอีก

เรื่องที่เธอกล่าวไว้ ถือเป็นการฉีกหน้าทั้งสองครอบครัวจนไม่เหลือเยื่อใย ครอบครัวของหนุ่มหล่อคนนั้นโมโหเสียจนคลุ้มคลั่ง ต่อให้

ครอบครัวของเขาจะผิดที่หกลกวงให้แต่งงาน แต่ในเมื่อเธอรู้แล้วและไม่ยินยอมจะแต่งงานด้วย ก็บอกกันตามตรงได้ เหตุใดต้องทำเรื่องร้ายกาจขนาดนี้!

หลังจากนั้นครอบครัวของฝ่ายชายก็มีปากเสียงกับครอบครัวผู้ตลอดครึ่งเดือนอย่างไม่ลดละ ฝ่ายแม่เลี้ยงนั้นโมโหเซนกัน ครอบครัวอีกฝ่ายทำเสียเรื่องเอง หากบิดเป็นความลับได้นานกว่านี้ จนกระทั่งแต่งงานกันไปแล้ว แบบนั้นจะไม่จัดการได้ง่ายกว่านี้หรือ!

ทั้งสองครอบครัวไม่มีฝ่ายใดยอมอ่อนข้อ เพราะต่างฝ่ายต่างคิดว่าเป็นความผิดของฝ่ายตรงข้าม เรื่องราวจึงยืดเยื้อ จนเรื่องชู้สาวของแม่เลี้ยงลู่อื่นกับพ่อของหนุ่มหล่อคนนั้นถูกเปิดเผยไปด้วย...ตอนที่ลู่อื่นทราบเรื่อง ก็ตกใจเสียจนลูกตาแทบกลืนออกมา

เป็นเรื่องที่หักมุมหนักจริง ๆ!

หากกล่าวถึงเรื่องนี้ ต้องโทษที่แม่ของหนุ่มหล่อคนนั้น เพราะพอชื่อเสียงของลูกชายเสียหาย ในอนาคตก็คงหกลกวงหญิงสาวในเมืองเดียวกันที่มีฐานะครอบครัวดีและใสสะอาดคล้ายกับลู่อื่นไม่ได้อีกด้วยความที่รักลูกชายมาก จึงไม่ยอมมอภัยให้อดิดเพื่อนร่วมวงไฟ ถึงแม้จะเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์เพื่อโทร.ไปด่าทอแม่เลี้ยงของลู่อื่นทุกคืนวันก็ยังไม่สะแกใจ เมื่อแม่เลี้ยงทนไม่ไหว ไม่รับโทรศัพท์ทุกสาย อีกฝ่ายก็ตามมาด่าทอถึงหน้าบ้าน ส่วนพ่อของหนุ่มหล่อคนนั้นที่มีสติกว่าพอรู้เรื่องจึงตามมาเกลี้ยกล่อมภรรยาให้กลับบ้าน แต่ไม่สำเร็จ

แม่เลี้ยงสวมบทเป็นแม่พระมาตลอด ไม่อาจเผยธาตุแท้ไปต่อกรกับหญิงปากจัดอย่างแม่ของหนุ่มหล่อคนนั้นได้ จึงกลายเป็นถูกด่าทออยู่ฝ่ายเดียว แต่เธอไม่อาจทนความอับอายขายหน้าเช่นนี้ได้ พออับจนหนทางเธอจึงทำได้เพียงแสร้งเป็นลมล้มไป

และแล้ว การเป็นลมในครั้งนี้ทำให้เกิดปัญหาขึ้น เมื่อมือที่ยื่น

ออกไปรับเธอ นอกจากมือของพ่อลูจิ้นแล้ว ยังมีมือพ่อของหนุ่มหล่อคนนั้นด้วย ทั้งที่พ่อของหนุ่มหล่อคนนั้นยืนอยู่ห่างกว่าแต่ๆ แต่กลับยื่นมือออกมาจับได้ว่องไวกว่า จึงจับตัวแม่เลี้ยงไว้ให้อ้อมกอดได้รวดเร็วกว่า

สัญญาตญาณเรื่องแบบนี้ของผู้หญิงนั้นน่ากลัวมาก การเข้าไปรับตัวแม่เลี้ยงของลูจิ้นในครั้งนี้ ทำให้แม่ของหนุ่มหล่อคนนั้นไปโตร์ตรองถึงความไม่ชอบมาพากล เธอเลิกไวยวายแล้วกลับไปให้นักสืบเอกชนช่วยตรวจสอบ

มืออาชีพก็คือมืออาชีพ

ไม่กี่วันต่อมา แม่ของหนุ่มหล่อคนนั้นก็ได้ข้อมูลจำนวนครั้ง การเปิดห้องมากมาย ยังมีภาพถ่ายอีกหนึ่งใบที่ไม่ค่อยชัดจากกล้องวงจรปิด...โรงแรมส่วนใหญ่ที่ดำเนินกิจการอย่างถูกกฎหมายมักมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ จะไม่ยอมให้คนนอกเข้าไปตรวจสอบภาพจากกล้องวงจรปิดได้ง่ายๆ แต่เพราะแม่ของหนุ่มหล่อคนนั้นยอมทุ่มเงินจำนวนมากจึงได้ภาพนี้มา

ละครฉากใหญ่จึงเริ่มต้นขึ้น ทั้งสองครอบครัวทะเลาะกันอย่างเอาเป็นเอาตาย เรื่องราวบานปลายไปจนถึงขั้นได้ลงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พ่อลูคล้ายกับมนุษย์ล่องหนในชีวิตของลูจิ้น แม้จะอาศัยอยู่ได้ชยาคาเดียวกัน แต่ในสายตาของลูจิ้น อีกฝ่ายจะมีความหมายแค่ตอนที่ลูจิ้นกับแม่เลี้ยงมีเรื่องขัดแย้งกัน พ่อลูจะทำที่เป็นห้ามทัพทั้งสอง คราวนี้เป็นยังไงล่ะ ภรรยาที่คิดว่าเป็นรักแท้มาโดยตลอดกลับมีชู้ พ่อลูมีสีหน้าย่ำแย่หลังจากมีหมวกเขียว⁴ใบเชื่องสวมอยู่บนศีรษะ ไม่ใช่แค่โกรธแค้นแม่เลี้ยง ทว่ายังลูกลามาจนรู้สึกว่

⁴ หมายถึง ถูกสวมเขา

ลูกสาวทั้งสองที่เกิดจากแม่เลี้ยงนั้นขวางหูขวางตาอีกด้วย สุดท้ายเขาจึง
หวนนึกถึงลูกสาวคนโตขึ้นมาได้

ก่อนหน้านี้เขาโมโหที่ลูจิ้นทำเกินกว่าเหตุจนไม่เหลือทางลงให้
อีกฝ่าย แต่ในยามนี้เขารู้สึกว่าลูกสาวทำเรื่องนี้ได้ดีมาก หญิงแพศยา
ไริยางอาย ลูกที่เลี้ยงมาย่อมไริยางอายไม่ต่างกัน เกือบหลอกให้ลูกสาว
ของเขาตกหลุมพราง! แต่โชคดีที่ลูกสาวของเขาฉลาดทันคน ไม่ถูกหลอก
แถมยังตลบหลังกลับได้อย่างสามสมอีก!

พอรู้รู้สึกว่าเป็นพ่อที่สูญหายไปหลายปีได้หวนกลับคืนมา
ด้านหนึ่งก็โวยวายจะหย่า อีกด้านก็พยายามติดต่อลูจิ้นทุกวิถีทาง
แต่ลูจิ้นรับโทรศัพท์บู๊บก็อยากจะวางสายปั๊บ การที่พ่อของเธอโทรมาหา
นั้นไม่มีเรื่องดีแน่นอน นอกจากจะต่อว่าเธอแล้ว ยังมีอะไรได้อีก

ผลคือยังไม่ทันวางสาย พ่อของเธอก็ทำให้อึ้งไปเลยทีเดียว
“แม่เลี้ยงไริยางอายของลูกเล่นซุกกับคนอื่น!”

พ่อล่อตัวอันใจมาก การที่ผู้ชายต้องมาเจอกับเรื่องแบบนี้ ไม่ต้อง
พูดถึงเรื่องความเสียใจ แค่เรื่องที่ระบายนอกยังยากมาก ต่อให้จะเป็น
เพื่อนสนิทแค่นี้ก็ยังยากจะเอ่ยปาก เพราะยามอยู่ต่อหน้าคนเหล่านี้
ก็พูดปดลอบเขาอยู่หรอก แต่กลับหลังไครจะไปรู้ว่าจะล้อเลียนเรื่องที่เขารู้สึก
สวามิภักดิ์หรือไม่ว่า แม้จะเป็นความผิดของภรรยา ทว่าเขาก็รู้สึก
เสียหน้าเช่นกัน ส่วนญาติมิตรนั้นไม่ได้แตกต่างกัน มีแต่เลือดเนื้อเชื้อไข
ของตัวเองเท่านั้น ที่ไม่ว่าอย่างไรย่อมไม่มีทางหัวเราะเยาะเขาแน่นอน

ลูจิ้นได้ยืนแบบนั้น เธอไม่ได้หัวเราะออกมาจริงๆ แต่คิดอยู่
ในใจว่า ‘สมน้ำหน้า’

ในเมื่อก่อนหน้านี้แม่เลี้ยงยอมเป็นซุกกับพ่อของเธอ มาคราวนี้
ยอมเป็นซุกกับคนอื่นได้เหมือนกัน ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน ลูจิ้น
คิดเล่นๆว่า แม่เลี้ยงของเธอนั้นว่ามีความสามารถพอตัว ตอนอายุ

ยี่สิบต้นๆ ก็สามารถจับพ่อของเธอได้ ตอนนี้อายุใกล้จะสี่สิบแล้ว
ยังออกไปหว่านเสน่ห์ได้อีก ฝีมือขั้นเทพจริงๆ

พ่อลู่วุดพล่ามเกือบหนึ่งชั่วโมง จนโทรศัพท์มือถือของลู่อิน
แบตเตอรี่หมด เธอจึงต้องบอกพ่อว่าแบตเตอรี่หมดแล้ว พ่อลู่อึ้งตื่น
จากภวังค์สามมือมุกซ์ ถ้อยคำที่กล่าวต่อจากนี้จึงมีสาระมากขึ้น “ตอนนี้
ลูกใช้บัตรใบไหนอยู่ บอกเลขบัตรพ่อมา พ่อจะโอนเงินเข้าให้”

ลู่อินอยากพูดอย่างมีศักดิ์ศรีว่าไม่ต้องการ มาทำดีเอาป่านนี้
มันสายไปแล้ว ทว่าได้ยินพ่อลู่อ่อยออกมาอีกว่า “งั้นโอนเงินเข้าให้
หนึ่งล้านก่อนแล้วกันนะ”

“...” ลู่อินกลืนน้ำลายหนึ่งอีก “พ่อคะ พ่อพูดผิดรีเปลา”

ตั้งแต่มีแม่เลี้ยง เธอไม่เคยได้เงินจากพ่อแม้แต่เพิน⁵เดียว!

“ไม่ผิด!” พ่อลู่อินตอบเสียงเข้ม “พ่อกับนางนั้นกำลังทำเรื่อง
หย่ากันอยู่ นางแพศยานั้นไม่ยอมย้ายออกจากทะเบียนบ้าน ยังหา
หนายความสู้คดีกับพ่อด้วย พ่อบอกให้ไปหามา เงินในครอบครัวทั้งหมด
พ่อเป็นคนหาเอง แม่แต่เพินเดียวก็นี่ไม่มีทางแบ่งให้นางนั้นเด็ดขาด!”

ลู่อินเข้าใจแล้ว “นี่คือจะโยกย้ายทรัพย์สินสินะ จะมีประโยชน์
หรือคะ ในกฎหมายเหมือนมีระบุไว้ด้วยนี่”

“โยกย้ายทรัพย์สินอะไร เงินแค่หนึ่งล้านมันจะเท่าไรกันเชียวนะ
เป็นเด็กผู้หญิงอยู่ข้างนอกคนเดียวไม่ง่ายหรอกนะ ลูกอยู่ข้างนอก
คนเดียว เงินนี่พ่อให้ลูกเป็นค่าใช้จ่ายต่างหาก” ลู่อินพูดไม่ออก “เงินใน
ครอบครัวเราส่วนใหญ่เอาไปลงทุนในธุรกิจแล้ว เอาออกมาใช้ไม่ได้
ชั่วคราว ลูกใช้ไปก่อน รอส่งมอบสินค้านี้คืนเดือนหน้า พ่อค่อยโอนให้
ลูกเพิ่ม”

⁵ หน่วยเงินของจีน 10 เพิน เท่ากับ 1 เหมา 10 เหมา เท่ากับ 1 หยวน

พอรู้ทำตามทีบอกไว้จริง ๆ เดือนถัดมา ลู่จิ้นไปเช็กยอดเงินที่ธนาคาร ในบัญชีมียอดเงินเพิ่มขึ้นสองล้าน ลู่จิ้นนับจำนวนเลขศูนย์อยู่หลายครั้ง จนกระทั่งมั่นใจว่าไม่ได้นับผิด

ค่าใช้จ่ายอะไรกัน ครอบครัวของเธอมีฐานะเพียงชนชั้นกลาง ไม่ใช่มหาเศรษฐีสักหน่อย เธอใช้เงินครึ่งละเป็นล้านซะทีไหน ทำแบบนี้เป็นการโยกย้ายทรัพย์สินชัด ๆ

ลู่จิ้นเก็บบัตรเรียบร้อยแล้วก็เดินตัวลอยออกจากธนาคาร ใครจะไปสนว่าเป็นเงินอะไร ในเมื่อให้เธอแล้วก็คือของเธอ ด้วยเส้นสายของผู้เป็นพ่อ หนายที่จ้างมาคงไม่ต้องไปกว้าหนายของฝั่งแม่เลี้ยง ฝ่ายแม่เลี้ยงไม่น่าจะหวงเงินก้อนนี้จากเธอได้

ลู่จิ้นรับเงินมาอย่างสบายอกสบายใจ แม้เธอจะต้อร้อน แต่ไม่ได้คือแพ่งคิดไม่เป็น ถึงความสัมพันธ์ของเธอกับคนในครอบครัวจะไม่ดีนัก แต่ไม่ได้มีความแค้นกับเงิน หากเธอหิ้งในศักดิ์ศรีไม่รับเอาไว้ ด้วยพฤติกรรมเรื่องผู้หญิงของพ่อ ไม่รู้ว่าต่อไปจะถูกใครที่เหนมาซุบมือเปิบไปอีก

หลังจากนั้น...

ไม่มีหลังจากนั้นอีกแล้ว ลู่จิ้นเดินไปยืนอยู่ริมฟุตบาท ยกมือขึ้นโบกรถแท็กซี่ มีแท็กซี่สี่แถวคันหนึ่งเห็นเธอโบกจึงขับเปลี่ยนเลนถนนเข้ามา รถเคลื่อนมาตามถนนเรื่อย ๆ แต่แทนที่จะค่อย ๆ ชะลอความเร็วลง รถคันนั้นกลับเสียการควบคุม พุ่งเข้าไปใส่เธอ...

ภาพใบหน้าตื่นตระหนกตกใจของคนขับยังคงติดตา จากนั้น ลู่จิ้นก็ตัวลอยขึ้นกลางอากาศ ความนึกคิดสุดท้ายในชาตินี้คือ คนจนที่จู่ ๆ ก็รวยอู้ฟู่ขึ้นมาที่มันจริง ๆ เลย โบกแท็กซี่ทำไมกัน โบกทำไม! นักรถเมล์เหมือนเดิมก็ต้อยอยู่แล้วแท้ ๆ!

เธอคิดถึงบทกวีเรื่องราวที่เกิดขึ้นกะทันหันอยู่ครู่หนึ่ง ความต้องการจะตายเพื่อกลับไปยังชาติเดิมของลูจิ้นพุ่งสูงขึ้นอีก เงินตั้งสามล้านสามล้านเชียนนะ! แต่เพราะพ่อของลูจิ้นยังอยู่ในช่วงฟื่องหย่า เธอจึงไม่กล้าเอาเงินหนึ่งล้านที่ได้รับมาก่อนหน้าออกมาใช้ เพราะกลัวว่าจะมีปัญหาในภายหลัง หากรู้ว่าจะเป็นแบบนี้เธอคงไม่สนใจอะไรมากมายขนาดนั้น เงินก้อนใหญ่แบบนี้ เธอกลับทำได้เพียงแค่มองผ่านตาเท่านั้นเธอ!

ลูจิ้นเคยอ่านบทความสั้นๆ เรื่องหนึ่งบอกว่าเรื่องที่ทุกข์ที่สุดในชีวิต คือการตายไปทั้งที่ยังใช้เงินไม่หมด เวลานี้เธอเข้าใจความทุกข์นั้นได้อย่างลึกซึ้ง เพื่อที่จะกอบกู้ความสูญเสียส่วนนี้ เธอจึงหยิบเศษซ้อนที่แตกหักเหลือเพียงครึ่งคันขึ้นมา

ขณะนี้ในช่วงบ่าย สาวใช้ที่รับผิดชอบดูแลเธอกำลังรีบกลับเป็นเวลาที่เหมาะสมพอดี ลูจิ้นยกเศษซ้อนที่เธอทุ่มเทความคิดทั้งหมดจนซ่อนมันไว้มิดขึ้นมา และกรีดลงไปก็ค่ออย่างรุนแรง

เธอกลอกตามองบน แล้วคลายมือจากเศษซ้อนอย่างไม่รู้ตัว

เธอยังไม่ยอมแพ้ หยิบมันขึ้นใหม่ และลองอีกครั้ง

ล้มเหลว และลองใหม่

หลังจากทำเช่นนั้นอยู่เจ็ดแปดครั้ง เธอก็เริ่มเมื่อยจนยกแขนไม่ขึ้น หายใจเหนื่อยหอบ แต่ยังคงมีชีวิตอยู่ปกติดี ทั้งไว้เพียงรอยแผลตื้นๆ หลายรอยบริเวณคอเท่านั้น

เหตุผลทั้งหมดทั้งมวลเป็นเพราะ ประการแรก อุปกรณ์ไม่คมพอ ประการสอง เธอเพิ่งข้ามมิติมาอยู่ในช่วงที่ยาพิษออกฤทธิ์พอดี ความทรมานของการขาดลมหายใจที่ได้พบเจอยังคงฝังแน่นอยู่ในจิตใต้สำนึก แม้มยามนี้เธอมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะตาย ทว่าเมื่ออยู่ภายใต้ความกดดันจากเศษชิ้น เพียงนึกถึงความรู้สึกเวลาหายใจไม่ออก ในตอนนั้น สัญชาตญาณก็ส่งผลให้มือไม่อ่อนแรงอย่างไม้อาจควบคุม

ลูจิ้นมองดูมือตัวเองข้างที่ถือเศษชิ้นด้วยความหงุดหงิด มือนี้มีขนาดเล็กเพียงครึ่งของแต่ก่อนเท่านั้น เนื่องจากมีแม่เลี้ยงอยู่ด้วย ช่วงวัยเติบโตจากเด็กสู่วัยผู้ใหญ่จึงไม่ใช่เรื่องน่าจดจำสำหรับเธอ นักประสบการณ์เลวร้ายเช่นนั้นเธอขอเจอกับตัวเพียงคนเดียวก็มากเพียงพอแล้ว ใครจะอยากกลับไปเริ่มต้นใหม่ ค่อยๆ เติบโตเป็นผู้ใหญ่อีกครั้งกัน แล้วยังรูปร่างเตี้ยป้อมราวกับห้วม้นเช่นนี้อีก จะทำอะไร ก็ไม่ได้ ถูกรังแกก็ทำได้แค่นั้น สู้ไปก็ไม่ชนะ วิ่งหนีก็หนีไม่ทัน หนำซ้ำยังถูกวางยาพิษอีก แม้ว่าตอนนี้จะถอนพิษแล้ว แต่อาการเจ็บปวดยังคงอยู่ อวัยวะภายในที่ถูกพิษทำลายจนเสียหายจะฟื้นตัวทันทีทันใดได้อย่างไร อีกทั้งยามนี้บริเวณท้องของเธอยังมีอาการปวดเป็นระยะๆ จนแทบอยากจะตายไปเสียเดี๋ยวนั้น

ขณะที่ลูจิ้นกำลังหงุดหงิด อาการเจ็บปวดนั้นก็หวนกลับมาอีกครั้ง ความหงุดหงิดของเธอพัฒนากลายเป็นความฉุนเฉียว เธอมองไปยังสาวให้อายุราวสิบเจ็ดสิบแปดปีที่กำลังฟูพหลบอยู่ตรงที่วางเท้าข้างหัวเตียง รู้สึกจะชื่อว่าหงอิงอะไรสักอย่าง ก่อนหันไปมองอีกฝั่งหนึ่ง สิ่งที่เห็นคือ มังสีเขียว ซึ่งเป็นสีเดียวกับชุดที่สาวใช้สวมใส่ หลังมังสีเขียวคือผ่น

ด้วยแรงโทสะส่งผลให้ความกล้าของเธอเพิ่มขึ้น เธอกำเศษชิ้นไว้แน่น แล้วรวบรวมพลังกำลังอีกครั้งเพื่อยกตัวพร้อมกลั้นหายใจ ก่อนจะพุ่งตัวไปข้างหน้าสุดแรง!

ปัง!

เกิดเสียงดังสนั่นกึกก้อง สาวใช้ในชุดสีเขียวสะดุ้งตื่นด้วยความตกใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นคราบเลือดหนึ่งดวงอยู่บนมุ้ง นางตื่นตระหนกจนร่วงจากที่วางเท้าข้างเตียง

“อะ...ใครก็ได้ มาเร็ว!”

ผู้พิพากษาจางขบคิดแผนการมากมายตลอดทางกระทั่งกลับถึงจวน ทว่ายังไม่ทันได้ลงมือทำอะไรใด เขากลับกลายเป็นประตีสุนทนาในเมืองจินหลิงอีกครั้ง

คราวนี้สาเหตุมาจากหมอที่เขาเชิญมา หลังจากรักษาอาการบาดเจ็บของหลานสาวเรียบร้อย ผู้พิพากษาจางก็จ่ายค่ารักษาให้อย่างงาม มีความหมายในเชิงเป็นคำปิดปาก

หมอผู้นี้ถือว่าเก็บความลับได้ค่อนข้างดี เขากลับไปแอบเล่าให้ภรรยาฟังเพียงคนเดียว ทว่าหลังจากนั้นภรรยา ก็แอบเล่าให้หญิงอีกคนที่ เป็นเพื่อนบ้านฟัง แล้วหญิงผู้นั้น...ก็ไปบอกต่อคนอื่น ๆ

สรุปแล้ว เพียงไม่กี่วันเรื่องนี้ก็เป็นที่รู้กันจนทั่ว

“ช่างน่าสงสารเสียจริง ไม่รู้ว่เด็กหญิงที่เป็นหลานคนนั้นอาศัยอยู่กับครอบครัวของเขาในสภาพเช่นไรกัน! เจ้าน่ะไม่เห็น นางพุ่งโขกศีรษะเสียจนมีคราบเลือดดวงใหญ่ทีเดียว ที่คอก็มีแผลกรีดเป็นรอยจาง ๆ เห็นได้ชัดว่าต้องการฆ่าตัวตาย หากสาวใช้ไม่พบเข้าเสียก่อน ต่อให้มีแปดชีวิตก็คงไม่พอ”

“จิตใจนางคงบอบช้ำอย่างยิ่งที่สุดแล้วกระมัง ยังเป็นแค่เด็กหญิง

แต่ๆจะไปสร้างความผิดใหญ่หลวงอะไรได้ อยู่ในจวนดี ๆ ก็ถูกวางยา หน้ำข้าไม่ทันหมดลมยังถูกบรรจุลงโลงศพตั้งคนตายแล้วแบกไปฝัง อีกด้วย หากเป็นข้า ข้าเองก็คงไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อแล้วเช่นกัน”

เมื่อเล่าลือไปต่ออีกสองวัน ชาติกำเนิดของเด็กหญิงผู้เป็นหลาน คนนั้นก็ถูกชุดคุ้ยขึ้นมาสืบ ส่วน รู้กันว่าบิดามารดาของเด็กหญิงเสียชีวิต ทั้งคู่จึงมาพึ่งพิงครอบครัวญาติ คราวนี้จึงมีเรื่องให้ค้นหาเพิ่มขึ้น “มิน่าเล่า! บิดามารดาล้วนจากไปทั้งคู่ตนเอง ยามถูกเอารัดเอาเปรียบ จึงไม่มีผู้ใดออกหน้าแทนและไม่มีผู้ใดร้องทุกข์ให้ ถึงได้คิดสั้นเช่นนี้”

คำวิพากษ์วิจารณ์ลูกกลมเลยเถิดจนผู้พิพากษาอาจไม่สามารถ ไปศาลว่าการได้ ที่ศาลว่าการไม่ได้สั่งพักงานเขา เนื่องจากไม่มี หลักฐานยืนยันว่าเขาเป็นผู้ร้าย และจะตีจะร้ายเขาก็เป็นขุนนางชั้นหก เพียงข่าวลือพวกนี้ยังไม่สามารถทำอันใดเขาได้

แต่กระนั้นผู้พิพากษาอาจกลับยื่นเรื่องลงานด้วยตนเอง เขา ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่เนกเช่นยามปกติได้ เพราะสายตาของขุนนาง ด้วยกันที่เอาแต่จับจ้องเขาตลอดทั้งวัน ทางด้านผู้บังคับบัญชาที่เอ่ย วาจาเชิงตำหนิเขา มีเพียงต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยเพื่อล้างคำครหา เขาถึงจะหวงคืนความสงบของตนเองกลับมาได้

บัดนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านมากเกือบครึ่งเดือน ผู้พิพากษาอาจ สืบทราบความจริงมานานแล้ว เขาเชี่ยวชาญด้านคดีอาญา คนร้าย ตัวเล็กๆที่แฝงตัวอยู่ในจวนเช่นนี้ ไม่ได้เหลือบ่ากว่าแรงของเขา พิรุณ ต่างๆ กระจำงัดในสายตาเขาตั้งแต่แรก

แต่ปัญหาคือ การสืบความนั้นง่าย แต่จะจัดการอย่างไรต่างหาก ที่ยาก

ผู้พิพากษาอาจพยายามรักษาความสงบสุขของครอบครัวอย่าง ถึงที่สุด ดังนั้นแม้เขาจะรู้ตัวคนร้ายที่แท้จริง ทว่ายังลังเล ไม่ประกาศ

ความจริงออกไปในทันที ด้วยหวังว่าจะคิดหาวิธีที่ดีและเหมาะสมได้

แต่บัดนี้เขาจะมัวแต่ใส่ใจรายละเอียดมากมายไม่ได้อีกแล้ว หากถ่วงเวลาต่อไปแล้วมีเรื่องใดเกิดขึ้นตามมาอีก เขาจะต้องเสียตำแหน่งขุนนางไปอย่างแน่นอน ใครจะยังสนใจว่าครอบครัวจะมีความสุขหรือไม่อีกเล่า เรื่องใหญ่คับฟ้าเพียงใดก็ไม่อาจใหญ่เกินกว่าตำแหน่งขุนนางของเขาไปได้

อีกทั้งต้นเดือนหน้าก็จะถึงวันฉลองใหญ่เนื่องในโอกาสครบรอบวันคล้ายวันเกิดอายุหกสิบปีของบิดาซึ่งเป็นผู้อาวุโสสูงสุดของครอบครัว งานฉลองตามธรรมเนียมเช่นนี้จำเป็นต้องจัดอยู่แล้ว และยังเป็นโอกาสดีในการแก้ข้อครหาอีกด้วย หากสามารถล้างมลทินในยามนั้นจนสิ้นได้ จะเป็นการดียิ่งกว่าไปอธิบายด้วยตนเอง

ขณะเดียวกันเมื่อมองอีกมุมหนึ่ง หากถึงเวลานั้นแล้วยังจัดการเรื่องนี้ไม่ได้ ก็พอจะคาดเดาได้ว่า งานฉลองครบรอบวันคล้ายวันเกิดของบิดาย่อมจบสิ้นเช่นกัน

หากคิดจะจบเรื่องนี้ สิ่งสำคัญที่สุดย่อมเป็นผู้เสียหาย

ผู้พิพากษาจากก้าวเข้าไปในห้องของหลานสาวอีกครั้งพร้อมกับความรู้สึกผิด กังวล สงสาร และความรู้สึกเป็นทุกข์อันหลากหลายผสมปนเป จนเกิดเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อน

ลูจันต์นั้นแล้วและอารมณ์ไม่ตัวอย่างยิ่ง

เสียเวลาไปครึ่งก่อนวันกลับฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ แถมยังสร้างแผลใหม่ทับแผลเก่าอีก เธอสลบไปหลายวัน ปล่อยเวลาล่วงเลยผ่านไปอย่างเสียเปล่า ร่างเดิมคงถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านไปแล้ว ไม่เหลือความหวังใดๆว่าจะได้กลับไปอีก ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ หากเธอยังอารมณ์ดีได้นั้นนับว่าแปลกแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า ลู่จิ้นก็รู้สึกรังเกียจขึ้นในใจทันที ศิริษะที่ออกไปนั้น ไม่ได้สร้างเพียงบาดแผลภายนอก ทว่ายังทำให้บาดเจ็บภายในอีกด้วย ศิริษะถูกระทบกระเทือนส่งผลให้เวลานี้มีอาการข้างเคียง เธอไม่รู้ว่าการหนักหรือเบาเพียงใด เพียงแต่รู้สึกทรมานยิ่งนัก เธอมักรู้สึกคลื่นไส้ ทว่าอาเจียนไม่ออก และทนเสียงดังไม่ได้ สาวใช้ที่เดิมอยู่เฝ้าเธอในห้องโดยไม่ไปไหนแม้เพียงก้าวเดียวนั้น เธอยังรำคาญว่าอีกฝ่ายหายใจเสียงดังเกินไป จนปาข้าวของใส่ราวกับคนคลุ้มคลั่ง ก่อนขับไล่อีกฝ่ายออกไป ยามนี้สาวใช้ผู้นั้นทำได้เพียงยืนเฝ้าดูเธออยู่หน้าประตูเท่านั้น

ผู้พิพากษาจากเดินเข้าไปใกล้ก็ดูออกทันทีว่าลู่จิ้นกำลังอารมณ์ไม่ดี แต่การใช้อารมณ์ของเด็กเช่นนี้ เขาหาได้นำมาใส่ใจ เขาถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ลูเออร์ วันนี้ดีขึ้นบ้างหรือไม่”

ลู่จิ้นตอบกลับด้วยน้ำเสียงกระด้าง “ไม่ดี!”

ในช่วงที่เธอนอนพักฟื้นอยู่บนเตียง มีคนใน ‘ครอบครัว’ มาเยี่ยมเธออยู่ไม่น้อย แต่ส่วนใหญ่เธอจะจมอยู่กับอาการบาดเจ็บ จึงไม่สามารถจดจำคนที่แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนเหล่านั้นได้ มีเพียงผู้พิพากษาจากที่มาเยี่ยมบ่อยที่สุด ทำให้เธอรู้ว่าเขาคือ ‘ท่านลุงใหญ่’ แต่ก็มีเพียงเท่านั้น ตลอดช่วงที่ผ่านมาระบาดอารมณ์ฉุนเฉียวอย่างมาก และมีท่าทีแข็งขันต่อเธอมาโดยตลอด

ก่อนหน้านี้เธอเฝ้าคิดถึงแต่เงินสามล้านของตัวเอง มุ่งแต่จะกลับไป จึงไม่ได้สนใจว่าการแสดงออกของตนจะแตกต่างและผิดลึงเกิดไปจากเจ้าของร่างเดิมจนถูกจับได้หรือไม่ แต่บัดนี้แม้จะไม่ยินยอมเพียงใด เธอก็รู้ดีแก่ใจว่าไม่สามารถกลับไปได้อีกแล้ว จึงจำต้องใช้ชีวิตในร่างกายบาดเจ็บยับเยินของเด็กหญิงคนนี้ ค่อย ๆ เติบโตในสถานที่แห่งนี้ ในยุคสมัยหลายร้อยปีก่อนที่เทคโนโลยีล้ำหลัง ท่าทีของเธอจึงยิ่งแย

ลงไปกว่าเดิม แม้จะมีสติและรู้ว่าควรทำตัวอย่างไรจึงเป็นการดีต่อตนเอง แต่กลับไม่สามารถจัดการกับความรู้สึกนี้ได้เสียที ในใจเต็มไปด้วยความไม่ยินยอม ความไม่เต็มใจ ทั้งยังมีเรื่องเงินสามล้านที่สูญเสียไปอีกด้วย

โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงข้อท้ายสุด เธอเจ็บใจจนแทบทนไม่ได้ เมื่อเห็นผู้คนที่นี้ก็ยังรู้สึกขัดหูขัดตานัก

ผู้พิพากษาจางรู้สึกว่าเป็นความผิดของเขาเช่นกัน การที่หลานสาวอยู่ในจวนตึกๆ ก็เกือบเสียชีวิต ตัวเขาซึ่งเป็นลุงใหญ่กลับไม่ได้ออกหน้าเพื่อนาง แล้วยังรีบร้อนนางไปฝังตั้งแต่ยังไม่ข้ามคืน อีกทั้งจนปานนี้แล้วเขายังปล่อยให้เรื่องราวทุกอย่างคลุมเครือโดยไร้คำอธิบายใดๆ ให้นางนางจะซุ่นเคื่องใจก็ไม่แปลก

ผู้พิพากษาจางทอดถอนใจ ก่อนจะเอ่ย “เป็นเพราะลุงใหญ่ไม่ได้ดูแลเจ้าให้ดี ล้วนเป็นความผิดของลุงใหญ่ ลุงใหญ่...รู้สึกผิดต่อแม่ของเจ้านัก”

ลูจิ้นครั้นจะโล่งใจเขา มาขอโทษเอาป่านนี้จะมีประโยชน์อันใด บัดนี้เจ้าทุกซั้วจริงคงข้ามสะพานไนเหอ¹ไปแล้ว ทำไมเธอต้องมาฟังคำอธิบายเรื่องพรรคนี้แทนคนอื่น และเธอก็ไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจแทนด้วยเช่นกัน

แต่สิ่งที่ผู้พิพากษาจางเห็นคือ หลานสาวกำลังโกรธเขาอยู่ เขาเรียบไปครู่หนึ่ง “ลุงใหญ่มีเหตุผลจำเป็นจริงๆ...”

อูย!

ลูจิ้นโกรธจัด เดิมเธอก็หงุดหงิดอยู่แล้ว หากลุงผู้นี้กล่าวถ้อยคำแสดงความเสียใจจบแล้วรีบออกไป เธอยังพอทนไหว แต่เขาเอาแต่

¹ หรือสะพานอนิจจัง เป็นสะพานข้ามภพที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ และนรกตามความเชื่อของพุทธมหายาน มนุษย์ที่ตายแล้วทุกคนจะต้องเดินข้ามสะพานนี้

ยืนพูดอยู่ตรงหัวเตียงไม่ยอมไปเสียที แล้วยังพูดในสิ่งที่ไร้ความละเอียด
แบบนี้อีก!

“มีเหตุผลจำเป็นแค่ไหนกันเชียวนะ ถึงเอาตัวเด็กกลับมา...” ลู่จิ่น
รู้ตัวว่าใช้คำผิดไป จึงเปลี่ยนคำพูดอย่างอึดอัดใจ “ก็คือตัวข้า บรรจุ
ลงในโลงศพทั้งเป็น! รู้ทั้งรู้ว่าข้าถูกพิษ เหตุใดไม่ตามหามาดูอาการข้า
ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าเจ็บปวดแสนสาหัสเพียงใด มันคล้ายกับมีดทับลิ้นคั่ว
อยู่ภายในตัว! ท่านรู้หรือไม่ว่าการที่หายใจไม่ออกนั้นน่ากลัวเพียงใด
ในกายอึดอัดคล้ายกับจะระเบิดแตกออกเป็นเสี่ยงๆ! ข้าไม่โทษพวกท่าน
ที่อยากให้ข้าตาย แต่เหตุใดไม่เอามาดูมาแทงข้าให้ตายไปเลย ไยต้อง
ทำให้ข้าทรมานถึงเพียงนั้นด้วย!”

นี่เป็นคำร้องทุกข์ที่ลู่จิ่นกล่าวแทนเจ้าของร่างเดิมอย่างไม่อาจ
ควบคุมไว้ได้ ความเจ็บปวดทั้งหมดที่เธอได้เผชิญ เด็กวัยสิบขวบผู้นั้น
ก็เคยเผชิญเช่นกัน เธอตำหนิตายเสียทีเสียใส่ลูกใหญ่คนนี้ได้ แต่
เจ้าทุกข์กลับทำได้เพียงหลับไหลสู่เบื้องล่าง ไม่อาจทวงคืนความเป็นธรรม
ให้แก่ตนเองได้อีกตลอดกาล

ผู้พิพากษาจางเอ๋ยคำแก้ต่างได้เพียงหนึ่งประโยค “จูเอ๋อร์
ลูกใหญ่ไม่รู้ว่าเจ้ายังไม่ตาย” แล้วยังเอ่ยว่า “จูเอ๋อร์ เจ้าอย่าออกแรงพูด
นักเลย ในช่องท้องของเจ้ายังมีแผลอยู่ ออกแรงมากไม่ได้” แต่ลู่จิ่น
หาได้สนใจเขาไม่ เธอแต่ตะโกนกล่าวในสิ่งที่ตนเองคิด เขาจึงเงิบ
เสียงลงและฟังเงิบๆ จนกระทั่งลู่จิ่นกล่าวจบ ดวงตาจึงค่อยๆ แดง
ขึ้นมา

“...ถึงอย่างไร ลูกใหญ่ก็ผิดต่อเจ้า” เขาเอ่ยขึ้นในตอนท้าย

“ข้าไม่มีวันอภัยให้ท่าน” ลู่จิ่นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็บเย็น

เธอไร้ซึ่งความสนใจต่อยุคสมัยที่ไม่รู้จักนี้ และไม่คิดจะพยายาม
ทำความเข้าใจข้อมูลต่างๆ มากนัก แต่บางสิ่งที่ได้รับรู้มาจากคำพูดของ

คนอื่นนั้นมากพอให้เธอวิเคราะห์ความจริงบางอย่าง

เหตุการณ์อันน่าเศร้าของเด็กวัยสิบขวบผู้นี้ ผู้ที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้ อาจไม่ใช่คนวางยาพิษ แต่เขาต้องเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดอย่างไม่ต้องสงสัย

ประการแรก ในช่วงที่เธอสะลึมสะลืออยู่นั้น ได้ยินหมอผู้เฒ่า ที่รอกยาถอนพิษให้พิมพ์ว่า เชียนจีเป็นพิษหายากที่ไม่ได้พบเห็นกัน ง่าย ๆ คนทั่วไปไม่มีทางมีในครอบครองอย่างแน่นอน...พวกเขาไปร้านขายยาซื้อขายเห็ดหูเพียงน้อยนิดยังต้องมีการจดบันทึก เจ้าของร่างเดิมอายุยังน้อยถึงเพียงนี้ ยากจะไปสร้างความบาดหมางกับคนภายนอก แต่การที่คนในจวนถึงกับใช้พิษเชียนจีทำร้ายนาง เป็นไปได้มากกว่าพิษนั้น จะต้องมาจากตัวผู้พิพากษาจางแน่นอน เนื่องด้วยตำแหน่งหน้าที่การงาน ทำให้เขามีข้อได้เปรียบมากกว่าผู้อื่น

ประการสอง เธอเคยได้ยินสาวใช้ที่ดูแลตนพูดคุยกันในยามพลัดเปลี่ยนเวร กล่าวถึงเรื่องที่เจ้าของร่างเดิมมีอาการถูกพิษในกลางดึก พอถึงรุ่งสางหลังจากผ่านเวลาห้ามออกจากเคสสถานยามค่ำคืน คนในจวนก็รีบออกไปซื้อโสมมาบรรจูล้วนนำออกไปฝังทันที อาการหลังถูกพิษเชียนจินั้นสามารถจำแนกได้อย่างชัดเจน ผู้พิพากษาจางซึ่งเป็นถึงผู้เชี่ยวชาญ ไม่มีทางมองไม่ออก ทว่าเขากลับไม่คิดสืบหาความจริง ทั้งยังรีบร้อนจัดการให้สิ้นเรื่องเสียอย่างนั้น ทำให้ผู้อื่นนึกได้เพียงคำว่า 'ทำลายศพเพื่ออำพรางหลักฐาน'

ประการสาม ตั้งแต่ลู่อินข้ามมิติมา ผู้พิพากษาจางมาเยี่ยมเธออยู่หลายครั้ง ทุกครั้งเพียงถามว่าอาการดีขึ้นบ้างหรือไม่ แม้จะปล่อยให้เธอพักฟื้น ทว่าไม่เคยกล่าวถึงความจริงของเหตุการณ์ดังกล่าวแม้แต่คำเดียว การจงใจปกปิดเช่นนี้ แม้แต่คนตาบอดยังมองออก

เมื่อรวมทั้งสามประการเข้าด้วยกัน ความจริงจึงมีเพียงหนึ่งเดียว ผู้ร้ายคือคนในจวน ผู้พิพากษาจางต้องการอำพรางเรื่องนี้เพื่อปกป้อง

คนในครอบครัว

ลู่อื่นรู้สึกหนาวเหน็บในหัวใจ เธอเอ่ยย้าทีละคำ “ไม่ มี วัน”

ตัวอักษร

เห็นทีคำที่กล่าวกันว่า ‘คนเรามักต้องช่วยเหลือได้โชคก่อนโต’ จะเป็นเรื่องจริง
สู่จิ้น หญิงสาวที่เพิ่งได้เงินก้อนใหญ่จากพ่อเก่าๆ
ซึ่งไม่เคยสนใจเธอเลยกลับถูกรถชนตายข้างถนน!
เมื่อเธอรู้สึกตัวอีกครั้งก็เข้ามาอยู่ในร่างของเย่จูหัว
เด็กหญิงตัวน้อยอายุสิบขวบเสียแล้ว
แต่ทำไมที่นั่นมันทั้งมืดทั้งอัดอั้นแบบนี้...
เดี๋ยวก่อน...นี่เธออยู่ในโรงศพอย่างนั้นหรือ!?

กระทั่งเจ้าของร่างเดิมตัวน้อยได้มาเข้าฝันเธอ
แล้วเล่าต้นสายปลายเหตุให้เธอฟัง
กว่าด้วยเวลาอันน้อยนิด สู่จิ้นจึงได้ข้อมูลมาเพียงเศษเสี้ยว
เธอตัดสินใจแล้วว่า จะช่วยแก้แค้นให้เจ้าของร่างเดิมผู้แสนอาภัพ
ก่อนอื่นภารกิจแรกของเธอก็คือ ‘การเป็นเด็กให้แบบเนียน’
ไม่อย่างนั้นเธออาจโดนลากไปสังหารทั้ง
เพราะถูกเข้าใจผิดว่าฉีเข้าก่อนแก้แค้นสำเร็จก็ได้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6918-2

9 786161 1869182

